

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิจัย การใช้การเสริมแรงที่เป็นกิจกรรมเพื่อลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก

ชื่อผู้วิจัย นางสาวเจนจิรา หวานจริง

ปีการศึกษา 2566

หน่วยงาน ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

การศึกษา“การใช้การเสริมแรงที่เป็นกิจกรรมเพื่อลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก” มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติกระหว่างก่อนและหลัง การใช้การเสริมแรงที่เป็น ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดสมมติฐานไว้ว่าหลังการใช้การเสริมแรงที่เป็นกิจกรรมเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียนลดลงกว่าก่อนการใช้การเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม โดยตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ เด็กออทิสติก เพศหญิง อายุ 6 ขวบ ที่เข้ามาใช้บริการ ณ ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ห้องเรียนออทิสติก 2 มีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียน จำนวน 1 คน ได้มาโดยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง ที่มีปัญหาเกี่ยวกับการรอคอย จำนวน 1 คน โดยใช้การเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง

ขั้นตอนในการทดลองนี้เป็นกระบวนการลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก โดยใช้การศึกษารายกรณี ซึ่งผู้วิจัยใช้การวิจัยทางการศึกษาพิเศษในรูปแบบSingle Subject Design ประเภท A- B-A-B โดยผู้วิจัยทำการทดลองกับตัวอย่างที่ได้คัดเลือกมา 1 คน ทำการทดลองวันละ 20 นาที ทุกวันจันทร์ - ศุกร์ และได้แบ่งเวลาการทดลองในเวลา 10:00 - 10:20 น. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการลุกออกจากที่ในชั้นเรียน ตามเวลาที่กำหนดไว้ โดยเข้าไปสอนเหมือนปกติ และสังเกตพฤติกรรมโดยไม่ให้ความสนใจเด็กคนใดคนหนึ่ง เริ่มทำการทดลองกับเด็ก 1 คน เป็นเวลา 20 นาที ใช้นาฬิกาจับเวลา เพื่อใช้ในการสังเกตและบันทึกช่วงเวลาในการลดพฤติกรรม และใช้กริ่งสัญญาณ เพื่อกำหนดเวลาในการปรับพฤติกรรมเมื่อเด็กนั่งอยู่กับที่ หรือลุกออกจากที่ขณะสังเกต เมื่อมีพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น ผู้วิจัยใช้แบบบันทึกพฤติกรรม เพื่อใช้บันทึกพฤติกรรม และดำเนินการตามขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้ในแผนการเสริมแรงด้วยกิจกรรม ดังนี้

ระยะที่ 1 (A 1) หรือระยะเส้นฐานที่ 1 (Baseline Phase 1) เป็นระยะเวลาที่มีการเก็บข้อมูลเส้นฐาน เพื่อดูว่า ความถี่ของพฤติกรรมลุกออกจากที่ในชั้นเรียนเป็นอย่างไร โดยยังไม่ต้องมีการจัดกระทำใดๆ ในช่วงนี้ใช้เวลา 2 สัปดาห์

ระยะที่ 2 (B1) หรือระยะใช้วิธีการปรับพฤติกรรมที่ 1 (Treatment 1 หรือ Intervention Phase 1) เป็นระยะการจัดกระทำ เป็นการนำตัวแปรอิสระ คือ การใช้การเสริมแรงด้วยกิจกรรม เมื่อมีพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งเรียน เพื่อลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งตัวอย่าง ใช้เวลา 2 สัปดาห์

ระยะที่ 3 (A2) หรือระยะเส้นฐานที่ 2 (Baseline Phase 2) เป็นระยะการหยุดการจัดกระทำ เพื่อดูว่า พฤติกรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะเดียวกับระยะที่ 1 (A.) หรือไม่ ทั้งนี้เพื่อดูประสิทธิภาพของการใช้การเสริมแรงด้วยกิจกรรม (Intervention) ที่ให้

ระยะที่ 4 (B2) หรือระยะใช้วิธีการปรับพฤติกรรมที่ 2 (Treatment 2 หรือ Intervention Phase 2) เป็นระยะการจัดกระทำอีกครั้ง เหมือนในระยะที่ 2 คือ การใช้การเสริมแรงด้วยกิจกรรม เมื่อมีพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งเรียน เพื่อลดพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งตัวอย่างอีกครั้ง

พฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งเรียนของเด็กออทิสติก พบว่า ในระยะที่ 2 (B1) และระยะที่ 4 (B2) ซึ่งเป็นระยะการปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรงด้วยกิจกรรม ค่าเฉลี่ยร้อยละของพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งเรียนลดลง สรุปได้ว่า ในระยะใช้การเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมการลุกออกจากที่นั่งเรียนลดลง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้